

Bažnyčios varpai lindynių kvartale skleidžia liūdną, vėjo blaškomą „Ketlin“ ir aš nubundu paniuręs, išglebęs, vaitodamas po dar vieną išgertuvį, o labiausiai dėl to, kad mano „slaptas sugrįžimas“ į San Fransiską nuėjo šuniui ant uodegos, mat nusilakiau it kvalys slapstydamasis su valkatom bulvaruose, paskui nudrožiau tiesiai į Nort Bičą pasimatyti su visais, nors mudu su Lorencu Monsantu* iki tol buvom apsikeitę ilgéliausiais laiškais kurpdami planus, kaip aš tykiai parsirasiu, paskambinės jam prisistatysių kodiniu vardu, tarkime, Adamas Julčas arba Laladžis Palvertaftas (irgi rašytojai), tada jis paslapčia nuveš mane į savo trobą Big Suro girose ir aš ten netrukdomas praleisiu šešias savaites, kaposiu malkas, nešiosiu vandenį, rašysiu, miegosiu, keliausiu pésčiomis ir taip toliau ir panašiai – Deja, per patį šeštadienio vakaro įkarštį girtas įvirtau į jo knygyną „City Lights“ ir visi mane pažino (nors dėvėjau maskuojamają žvejo kepurę, žvejo apsiaustą ir neperšlampamas kelnes), ir štai jums rezultatas – audringos išgertuvės visuose garsiuosiuose baruose, sumautas „bitnikų karalius“ grįžo į miestą ir kiekvienam stato išgerti – Ir tai tėsiasi dvi dienas, išskaitant sekmadienį, dieną, kai Lorencas turi paimti mane iš „slapto“ lūšnynų viešbučio (iš „Marso“ Ketvirtosios ir Hovardo kampe), bet kai paskambina,

* Šio veikėjo prototipas – JAV poetas, „City Lights Booksellers & Publishers“ įkūrėjas Lawrenceas Ferlinghetti. (Čia ir toliau vert. past.)

niekas neatsiliepia, taigi jis paprašo viešbučio tarnautojo atidaryti numero duris – ir ką gi pamato? Aš tūsau tarp butelių, Benas Faganas brinkso pusiau palindės po lova, o ant lovos knarkia bitnikas dailininkas Robertas Brauningas – Tada Lorencas taria sau: „Paimsiu jį kitą savaitgalį, turbūt užsimanė pagirtuokliauti savaitėlę mieste (kaip visada, matyt)“ ir išvažiuoja į savo trobelę Big Sure be manęs, tardamas sau, kad elgiasi teisingai, bet Dieve mano, kai nubundu – Benas ir Brauningas jau išėjė, kažkaip jiems pavyko užtempti mane ant lovos – ir išgirstu „Aš vėl parvešiu tave namo, Ketlin“, kurią taip liūdnai skambina varpai, ten, tarp ūkanotų vėjų, ūkaujančių virš nykaus, seno, pagiringo Frisko stogų, ak, suprantu, – štai ir priėjau liepto galą, jau nebejstengiu netgi nuvilkti savo kūno į girių prieglobstį, ką jau kalbėti, kad dorai išgyvenčiau nors minutėlę mieste – Pirmą kartą išvažiavau iš namų (iš savo motinos namų) pasirodžius „Keliui“ – toji knyga man „atnešė šlovę“, atnešė jos tiek, kad trejus metus iš proto varė telegramos, telefono skambučiai, prašymai, laiškai, lankytojai, žurnalistai, smalsuoliai (ruošiuosi rašyti apsakymą, o balsas už pusrūsio lango garsiai klausia: AR JŪS UŽSIĖMĘS?), arba tas sykis, kai žurnalistas laiptais užlékė į mano miegamajį, o aš ten sėdėjau viena pižama mègindamas užrašyti savo sapną, paaugliai, peršokantys šešių pėdų aukščio tvorą, kuria, siekdamas privatumo, aptvēriau savo kiemą, išgertuviu dalyviai su buteliais rankose, staugiantys: „Ei, ateik išgerti, Džekas dirbo, dirbo, dirbo, kol nevispročiu pavirto!“ ... Moteris, ateinanti prie mano durų ir sakanti: „Nė neklausiu, ar jūs Džekas Dulūzas, nes žinau, kad jis barzdotas, sakykite, kur jį rasti, mat noriu į savo kasmetinį Bumbumvakarį pasikvesti tikrą bitniką“ – girti svečiai, vemiantys mano darbo kambarį, vagiantys knygas ir net piešukus... Nekvesti pažįstami, užsibūnantys dienų dienas, mat gauna švarią patalynę ir gardaus mano motinos pagaminto maisto... Ir aš pats beveik visą laiką gérėliau – norėjau būti draugiškas ir nelikti nuošaly, bet pagaliau suvokiau, kad atsidūriau apgulty ir man telieka ieškotis vienatvės arba numirti... Ir tada Lorencas Monsantas parašė man: „Atvažiuok į mano trobą, niekas nesužinos“ ir taip toliau, taigi, kaip jau esu

sakės, paslapčia nuvykau į San Fransiską, nuo namų Long Ailande (Nortporte) nukeliauau tris tūkstančius mylių, važiavau mieloje „Kalifornijos Zefyro“ kupė stebédamas, kaip už mano asmeninio paveikslø lango plaukia Amerika, ir pirmą kartą per trejus metus jaučiausi iš tikrujų laimingas, kupė praleidau tris dienas ir tris naktis, gérėliau tirpią kavą ir krimtau sumuštinius – link Hadsono slėnio, per Niujorko valstiją iki Čikagos, paskui lygumos, kalnai, dykuma ir galiausiai Kalifornijos kalnai, ir viskas taip paprasta, taip panašu į sapną, palyginti su mano ankstesnėm kelionėm autostopu, kai stigo pinigų transkontinentinio traukinio bilietui (visos Amerikos moksleivai ir studentai mano: „Džekui Dulūzui dvidešimt šešeri ir jis visą laiką keliauja autostopu“, nors man, nuobodžiaujančiam ir nuvargusiam, dundančiam ant traukinio kupė gulto per Solt Flato lygumas, jau beveik keturiasdešimt) – na, kad ir kaip būtų, kelionė į prieglobstį, kurį man pasiūlė kietas senis Monsantas, prasidėjo puikiai, tačiau, užuot baigęs ją sklandžiai ir paprastai, nubundu girtas, liguistas, šlykštėdamasis, nusigandės, mane iš tikrujų gąsdina ta liūdna daina, sklindanti stogais, susiliejanti su ašaringais Gelbėjimo armijos narių, susispėtusių prie kampo apačioje, šauksmai: „Tavo girtavimo priežastis Šétonas, Šétonas tavo pasileidimo priežastis, Šétonas visur, jei neatgailausi, jis sunaikins tave“, ir dar baisesnis man senų girtuoklių, vemiantį gretimame kambarje, triukšmavimas, žingsnių koridoriuje girgždesys, aimanos visur – iškaitant aimaną, nuo kurios nubudau, savo paties aimaną kauburiuotoje lovoje, aimaną, kilusią nuo garsaus ūžesio galvoje „hūū hūū“ – jis lyg vaiduoklis staiga privertė mane atplesti galvą nuo pagalvės.